

til at finde en Contrahent, som var villig til at drive en saadan Bane for en Deel af Indtægten, og det anseer jeg for en Hovedfeil ved Everbanen, at der ikke har kunnet være truffet en saadan Accord, hvorved der dog altid var blevet Noget vundet. Dersom man da tillige fik en Bane lagt fra Kjøbenhavn til Helsingør og fik en saadan Forpagtningscontract istand, som jeg troer, man kunde faae, hvorved det sjællandske Jernbaneselskab kom til at spare den fulde Rente og maaskee endeel af den eventuelle Fortjeneste, saa spare vi endda derved 50,000. Jeg skal nu ikke videre forfølge Sagen, men haaber, at Regeringen vil tage under Overveielse, hvorvidt der kan skee nogen nyt og for Landet fordeeltigere Handel end den afsluttede; hvorvidt denne kan blive ophævet, kan jeg naturligviis ikke have nogen Mening om.

Jeg vil tillade mig at henlede den ærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa en Sag, som for Dieblisset temmelig stærkt beskæftiger det handlende Publikum her i Staden, og da Indenrigsministeren er Chef for Havnevesenet, saa tvivler jeg ikke paa, at han med fornøden Over vil tage sig af Sagen. Der er nemlig i denne Tid fra Grossererforeningen sat et Forslag i Bevægelse om at udvide Kjøbenhavns Havn paa en saadan Maade, som kun kan være Handelen og Skibsfarten til stor Nytte og ikke fortrædige nogen som helst Interesse og navnlig ikke fortrædige Marinen, der for Dieblisset er Indehaver af det Stykke Vand, som Handelen gjerne vil have. Forslaget bestaaer blot i at flytte den saakaldte Hønsbro ind til den første Række af duc d'Alber, hvorved der vil blive vundet circa 75,000 Qvadratfod Vand, og gjøre nok et Bomløb, hvorved der bliver et Løb ind og et Løb ud. Jeg henleder Opmærksomheden derpaa, fordi jeg anseer denne Sag for at være af betydelig Vigtighed for Kjøbenhavns Handel, og jeg vil haabe, at den ikke vil lide af den samme Skæde, som de fleste af de Foretagender, der vedkomme Havnevesenet, have lidt af, nemlig en saa umaadelig Anvendelse af Tid, at de tabe en stor Deel af deres egentlige Bærb.

Maaskee det endnu maa være mig tilladt at omtale en Sag, som jo rigtignok er afgjort,

men som det maaskee dog ikke endnu er umuligt at foretage nogen Forandring i, og det er nemlig det Bæh, som er anslaaet at medgaae til Helsingørs Havn. Jeg skal nu slet ikke tale om, at Villighed i Grunden taler for, at Monarchiet havde hødet dette Bidrag for at ophjælpe denne By og ikke lade det ene være Kongerigets Sag, men jeg troer rigtignok, at det vil være høist uheldigt, om man udfører dette Foretagende i den Udstrækning, som engang er vedtaget. I den Tid, da Helsingør var i sin meest blomstrende Tilstand, da den nød den fulde Sundetold, var Havnen i Almindelighed stor nok; det er mig saaledes fortalt af Folk i Helsingør — der er jo forøvrigt et æret Medlem fra Helsingør her tilstede, som jo vil kunne rette mig, ifald jeg meddeler en unøjagtig Beretning — paa en saa paalidelig Maade, at jeg virkelig maa troe derpaa, at Helsingørs Havn kun en eneste Gang har vist sig for lille, og det var under saa extraordinære Forhold, at man ikke kan antage, at saadanne ville komme igjen, maaskee ikke mere end een Gang i et Aarhundrede; det var nemlig dengang, da Krigen brød ud imellem England, Frankrig og Rusland, og tillige var Tilstanden i Sundet dengang paa Grund af Drivviss af en ganske undtagelsesviis Beskaffenhed. Dengang fandtes Havnen som sagt for lille, og den vilde have været for lille, selv om den havde været 5 Gange større, end den nu er; men er det nu Tilfellet, at Helsingørs Havn i Almindelighed i Byens meest blomstrende Periode var tilstrækkelig, saa forekommer det mig, at Rimelighed dog virkelig taler for, at man indskrænkede sig til kun at give Havnen nogen Udvidelse og derimod hjælpe Byen til at faae en Del af den nyeste og bedste Construction. Havde man strax fulgt den Vej, saa kunde man have sparet at nedrive den prægtige Bygning, som låa ved Havnen og som kun har indbragt nogle ganske faa Tusinde Rb.; men det er nu engang skeet, og det kan derfor ikke hjælpe at tale videre derom. Jeg vil derimod henlede Opmærksomheden paa, hvad der endnu kan forebygges, og det er Udgivelsen af 300,000 Rb. til Udvidelsen af Helsingørs Havn. Jeg er overbevist om, at dersom man vil anvende en mindre Sum paa en hensigtsmæssig Maade, er Byen